

HIGIA

a les mares

La diarrea durant la primera infància preocupa moltíssim la família. Però malgrat això, en lloc de portar la criatura a un consultori mèdic, tal com seria lògic de fer-ho immediatament, és costum de provar pel seu compte canvis alimenticis, ja sigui en quantitat ja en qualitat, que arriben molts cops a produir estats greus, els quals, en els seus començaments, podien esser curats amb petites però encertades modificacions dietètiques o lleugeríssimes medicacions.

Es per això que parlarem de les diferents diarrees que pot presentar el nen, sense, però donar cap indicació pròpiament medical, per esser aquestes completament de la incumbència única del metge. El nostre propòsit és posar les mares alerta i que tinguin una lleugera idea d'aquestes dolències, a fi que puguin ajudar el metge en lloc d'atabalar-lo demanant cures ràpides, quan no són possibles, o bé prenent mides perjudicials pel seu compte, abans de la consulta mèdica.

Quan comença la diarrea?

Mes de tres deposicions diàries durant el primer mes i mes de dues des d'un mes fins als dos anys, ha de considerar-se cosa anormal.

La coloració de la braga normal és groga d'or i de consistència cremosa. La diarrea és generalment verda, líquida, conté moc, pus i algunes vegades sang. L'olor és fortament agre o pútrida.

Si el nen, tot i tenir diarrea, continua augmentant de pes, no té febre, està content i dorm normalment, la mare no ha d'alarmar-se, fora que aquella duri massa. Però si la diarrea va acompanyada d'una perdua forta de pes, de 100 o més grams diaris, no ha d'esperar ni un sol dia sense portar el nen al metge.

Durant els dos primers mesos, encara que la criatura tingui una lleugera diarrea, quatre o cinc deposicions diàries, mentre augmenti de 25 a 30 grams diaris aproximadament, no cal prendre determinacions extremes com fan moltes mares, que creient que la seva llet no és bona, cerquen una dida, o bé si ja és una dida que la cria, canvien aquesta.

Quasi sempre és necessari un cert temps per a adaptar la producció de llet a les necessitats de l'infant i també per a l'adaptació microbiana normal.

Així, doncs, durant aquest temps, no atabaleu el metge demanant-li la curació immediata de la criatura, cosa que no pot fer, per no tractar-se d'una veritable malaltia, sino d'un retard d'adaptació.

Una causa molt freqüent de diarrea es la falta de llet. I com sigui que la primera mida que acostuma a prendre la mare, és la disminució de l'aliment, penseu les greus conseqüències que això pot portar en aquest cas.

Tal cosa no passa quasi be mai si és fet l'alletament amb biberó, ja que aleshores aquest ja està graduat pel metge. En canvi, és freqüent quan cria la mare, i això, naturalment, tan sols es pot comprovar pesant el nen abans i després de les mamades.

Quan la diarrea es provocada per sobrealimentació, generalment va acompanyada de febre i tranquil·litat. La sobrealimentació pot ésser deguda o bé a donar massa quantitat de llet d'una mamada, o bé, i això és el més corrent, a donar el pit o el biberó amb massa freqüència. Si la causa és deguda a això darrer, n'hi ha prou de donar aliment amb la regla deguda, perquè la curació sigui immediata.

Gairebé sempre que el lactant té una infecció, encara que no estigui localitzada en l'aparell digestiu, acostuma a presentar-se el símptoma diarrea. En aquest cas, que és quan convé més que el nen estigui ben alimentat, malgrat les indicacions del metge, la mare té una tendència a disminuir-li l'aliment. El consell a donar és llavors el de seguir les indicacions rebudes al peu de la lletra.

La diarrea d'origen constitucional, això és, la diarrea que té per causa un defecte orgànic del nen, defecte d'origen hereditari, heredo neuròpates, eczematosos, diabètic, etc., és molt persistent. La família no acostuma llavors a acceptar la causa hereditària i l'atribueix sempre a una mala alimentació. Molt més disposats estaran a creure en la inaptitud del metge que en un defecte del seu propi fill. I no hi ha sino tenir confiança en el metge. Perquè sinó les conseqüències poden ésser fatals, no tan sols de moment, sinó per tota la vida. Aquesta diarrea solament es curarà quan es modifiqui la constitució del nen, i això és cosa de temps i paciència.

No parlarem de cap més classe de diarrea, perquè les altres són d'incumbència tan sols del metge. Volem, però, que recordeu que, tingui la diarrea, que tingui el pitjor enemic del nen és la gana. Es per això que sols ha de fer-se-li fer dieta absoluta en cas apurat i per un temps curtíssim.

Montoriol